

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Josefa Baxy v právní věci žalobce **R. O.**, bytem zastoupeného JUDr. Ing. Vladimírem Nedvědem, advokátem se sídlem Zítkova 9, Litoměřice, proti žalovanému **Finančnímu ředitelství v Ústí nad Labem** se sídlem Velká hradební 61, Ústí nad Labem, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 10. 2001, č. j. 6997/140/01/Pu, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 1. 3. 2004, č. j. 16 Ca 386/01-20,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovaný **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalobci **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í

Rozhodnutím ze dne 8. 10. 2001 žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Finančního úřadu v Ústí nad Labem ze dne 1. 3. 2001, č. j. 55105/01/214962/5465 - platebnímu výměru č. 3/D/2001 na odvod neoprávněně použitých prostředků státního rozpočtu republiky, jímž bylo uloženo žalobci odvést do státního rozpočtu republiky neoprávněně použité prostředky státního rozpočtu republiky ve výši 38 651 Kč. Z odůvodnění rozhodnutí vyplývá, že žalobce byl v roce 2000 příjemcem podpory od Ministerstva zemědělství podle nařízení vlády č. 344/1999 Sb.; o poskytnutí podpory byla sepsána smlouva č. 92/2000 – 2134, ve které byly stanoveny podmínky čerpání podpory. Při kontrole provedené finančním úřadem bylo zjištěno, že došlo k porušení smlouvy v části V. bod 1. písm. c), kde je uvedeno, že žadatel – příjemce podpory má ke dni podání žádosti vypořádány své splatné závazky vůči finančnímu úřadu, bylo však zjištěno, že žalobce má závazek vůči

finančnímu úřadu na druhu příjmu 375 a proto mu byl předepsán odvod neoprávněně použitých prostředků státního rozpočtu. Žalovaný neshledal důvodnou žalobcovu odvolací námitku, že pokuta uložená Policií ČR není splatným závazkem vůči finančnímu úřadu a s odkazem na příslušná ustanovení zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků (dále též „daňový řád“), zákona č. 531/1990 Sb., o územních finančních orgánech a zákona č. 576/1990 Sb., (dále též rozpočtová pravidla) uzavřel, že finanční úřad spravuje, vybírá i vymáhá pokuty uložené policií a neuhrazené pokuty uložené policií jsou evidované na osobním daňovém účtu daňového subjektu a jsou nevyrovnaným závazkem vůči finančnímu úřadu. Jestliže proto prokazatelně existoval závazek vůči finančnímu úřadu ke dni podání žádosti, došlo tím k porušení smlouvy o poskytnutí podpory a vznikla tím podle § 30 odst. 1 rozpočtových pravidel povinnost vrátit neoprávněně použité prostředky státního rozpočtu.

Žalobce se včasnou žalobou podanou u Krajského soudu v Ústí nad Labem domáhal přezkoumání shora uvedeného rozhodnutí žalovaného. Krajský soud rozsudkem ze dne 1. 3. 2004 napadené rozhodnutí žalovaného pro nezákonnost a vady řízení zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Nezákonnost rozhodnutí žalovaného soud shledal v porušení § 30 odst. 1 věty první rozpočtových pravidel a § 2 odst. 1 daňového řádu; soud dovodil, že povinnost odvodu neoprávněně použitých prostředků státního rozpočtu je spojena nikoliv s uvedením údaje nesprávného, ale údaje přímo nepravdivého, což předpokládá zavinění příjemce podpory ve formě úmyslu a toho by se dopustil jen tehdy, jestliže by věděl, že údaj je nepochybně v rozporu s příslušnou objektivní skutečností. V ustanovení čl. V odst. 1 písm. c) však žalobce výslovně prohlásil, že má ke dni podání žádosti vypořádány takové své splatné závazky, které finanční úřad vybírá a vymáhá, pouze stvrdil, že má vypořádány své splatné závazky vůči finančnímu úřadu a takové prohlášení umožňuje i výklad, podle něhož se toto prohlášení vztahovalo na závazky po lhůtě splatnosti, které vznikly pouze na základě rozhodnutí příslušného finančního úřadu a nikoliv jiného státního orgánu, jakým je například Policie České republiky. Podle soudu tak znění čl. V odst. 1 písm. c) smlouvy o poskytnutí podpory je nejednoznačné a proto si žalobce nemohl být vědom uvedení nepravdivého údaje a nedodržení smluvního ujednání by se tak mohl jednoznačně dopustit pouze tehdy, kdyby v rozporu se skutečností prohlásil, že má vypořádány splatné závazky, které vznikly na základě rozhodnutí finančního úřadu nebo jiného tam vyjmenovaného státního orgánu.

Vady řízení krajský soud shledal v tom, že v průběhu daňového řízení nebylo náležitě ověřeno tvrzení žalobce, že příslušný závazek ve výši 1000 Kč představuje pokuta uložená mu policejním orgánem v souvislosti s dopravní nehodou, přitom určení správního orgánu, na základě jehož rozhodnutí závazek vznikl, byl základním předpokladem pro posouzení otázky, zda žalobcem stvrzený údaj o vypořádání splatných závazků vůči vyjmenovaným státním orgánům ke dni podání žádosti o poskytnutí podpory byl pravdivý či nikoliv. Podle soudu tak skutkový stav vyžaduje zásadní doplnění, které má správní orgán provést v dalším řízení opatřením příslušných důkazních prostředků.

Proti rozhodnutí krajského soudu, které bylo žalovanému doručeno dne 3. 3. 2004, podal žalovaný (dále též „stěžovatel“) dne 9. 3. 2004 k poštovní přepravě kasační stížnost; v ní pouze uvedl, že jí napadá rozhodnutí krajského soudu v celém rozsahu a připojil pověření pracovníka jednajícího za stěžovatele a kopii dokladu o jeho právnickém vzdělání. Kasační

stížnost neobsahovala uvedení žádného důvodu, pro který je rozhodnutí krajského soudu napadeno. Usnesením ze dne 16. 3. 2004 soud vyzval stěžovatele k doplnění kasační stížnosti o důvody, z nichž rozhodnutí napadá. Podáním ze dne 2. 4. 2004, doručeným soudem dne 5. 4. 2004, stěžovatel kasační stížnost doplnil; kasační stížnost opírá o důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a tvrdí nezákonnost rozhodnutí soudu spočívající v nesprávném posouzení právní otázky v předcházejícím řízení. Podle stěžovatele soud nesprávně posoudil právní otázku výkladu čl. V odst. 1 písm. c) smlouvy o poskytnutí podpory, z čehož vyplynul nesprávný výklad, že účastník řízení si nemohl být vědom nepravdivého údaje, když stvrdil vypořádání svých splatných závazků vůči místně příslušnému správci daně. S odkazem na příslušná ustanovení daňového řádu a zákona č. 531/1990 Sb., podle nichž finanční úřad spravuje, vybírá a vymáhá i pokuty, pokud jsou odváděny do rozpočtu republiky (tedy i pokuty uložené policií), a dovozuje, že v předmětné věci prokazatelně existoval závazek vůči místně příslušnému správci daně a došlo tak k porušení smlouvy o poskytnutí podpory a vznikla povinnost vrátit neoprávněně použité prostředky státního rozpočtu podle § 30 odst. 1 rozpočtových pravidel. Závazkem žalobce byla pokuta uložená policií za dopravní přestupek a protože jí nebyla zaplacená, bylo její vybírání a vymáhání předáno místně příslušnému správci daně a nezaplacená pokuta je dluhem vůči finančnímu úřadu; žalobce měl možnost si tuto skutečnost na finančním úřadě ověřit, měl možnost požádat o potvrzení o bezdlužnosti, to si však nevyžádal. Jestliže prohlásil a stvrdil svých podpisem, že závazky vůči finančnímu úřadu nemá, aniž by si u místně příslušného správce daně ověřil stav svého osobního daňového účtu, nejednalo se pouze o nesprávně vyplněný údaj, jak uvádí soud v odůvodnění rozhodnutí, ale o úmyslné zavinění účastníka řízení. Důvodnost zrušení svého rozhodnutí pro vady řízení stěžovatel nezpochybnil.

Žalobce se k podané kasační stížnosti nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené rozhodnutí krajského soudu v rozsahu vymezeném kasační stížností a z důvodů v ní uvedených a neshledal kasační stížnost důvodnou. Rovněž neshledal v napadeném rozhodnutí a řízení, jež mu předcházelo, pochybení, k nimž by bylo třeba ve smyslu § 109 odst. 3 s. ř. s. přihlídnout z úřední povinnosti.

Z výše uvedeného vyplývá, že krajský soud zrušil napadené rozhodnutí žalovaného jednak pro nezákonnost [porušení § 30 odst. 1 rozpočtových pravidel] a dále pro vady řízení [nedostatečné zjištění skutkového stavu, které vyžaduje zásadní doplnění]. Kasační stížnost však výslovně zpochybňuje pouze právní závěry soudu pokud jde o první z důvodů, pro něž soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil. Jinak řečeno stěžovatel brojí proti tomu, že soud neměl rozhodnutí rušit pro nezákonnost, ale nenamítá, že by soud pochybil, pokud rozhodnutí zrušil pro nedostatečnost skutkových zjištění, se zrušením rozhodnutí z tohoto důvodu je srozuměn.

Ve správním soudnictví soudy poskytují ochranu veřejným subjektivním právům fyzických a právnických osob způsobem stanoveným soudním řádem správním a za podmínek stanovených tímto, popřípadě zvláštním zákonem (§ 2 s. ř. s.).

V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu (§ 65 a násl. s. ř. s.) tak soudy poskytují ochranu těchto práv tím, že (nejde-li o situaci, kdy v zákonem stanovených případech rozhodne o odmítnutí žaloby či zastavení řízení) k žalobním námitkám meritorně

přezkoumávají rozhodnutí správních orgánů z hlediska jejich souladnosti s hmotným právem a dodržení zákonných procesních postupů v řízení, v němž bylo vydáno napadené rozhodnutí. Dospěje-li soud k závěru, že rozhodnutí bylo vydáno v rozporu se zákonem anebo řízení před správním orgánem bylo zatíženo podstatnými vadami, napadené rozhodnutí pro nezákonnost nebo pro vady řízení zruší (popř. jako v tomto případě napadené správní rozhodnutí zruší jak z důvodu nezákonnosti tak i z důvodu vad řízení), v opačném případě žalobu zamítne (§ 78 odst. 1 a 7 s. ř. s.).

Kasační stížnost je opravný prostředek proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví, jímž se žalobce nebo žalovaný, popř. osoba zúčastněná na řízení domáhá zrušení tohoto rozhodnutí (§ 102 s. ř. s.). Kasační stížnost lze podat jen z některého z důvodů uvedených v § 103 s. ř. s., přičemž kasační soud je vázán rozsahem a důvody obsaženými v kasační stížnosti a nejde-li o důvody, k nimž musí podle § 109 odst. 3 s. ř. s. přihlížet z úřední povinnosti, přezkoumá napadené rozhodnutí ve výrocích a z důvodů, které stěžovatel svou kasační stížností vymezil. Dospěje-li kasační soud při meritorním přezkoumání k závěru, že kasační stížnost je důvodná, rozsudkem zruší rozhodnutí krajského soudu a věc mu vrátí k dalšímu řízení, není-li důvodná, kasační stížnost zamítne (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

V předmětné věci krajský soud zrušil napadené rozhodnutí žalovaného, kterým zamítl odvolání žalobce proti platebnímu výměru Finančního úřadu v Ústí nad Labem, jímž mu bylo uloženo vrácení neoprávněně použitých prostředků státního rozpočtu. Oproti převládající soudní praxi krajský soud formuloval rozhodnutí tak, že přímo ve výroku výslovně uvedl, že rozhodnutí žalovaného ruší pro nezákonnost a pro vady řízení. To však nic nemění na tom, že jde o jeden výrok (výrok jímž se ruší rozhodnutí žalovaného) a výrokem konstatovaná nezákonnost a vady řízení jsou i v tomto případě „jen“ důvody, pro které soud napadené rozhodnutí ruší.

Z výše uvedeného vyplývá, že důvodnou může být shledána taková kasační stížnost, která opodstatněně napadá výrok krajského soudu, jímž bylo rozhodnutí žalovaného zrušeno, tedy že krajský soud rozhodl v rozporu se zákonem, jestliže žalobou napadené rozhodnutí žalovaného zrušil, neboť pro zrušení správního rozhodnutí nebyl důvod. V předmětné věci by tak tomu bylo tehdy, pokud by žádná z příčin, pro kterou krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil (tj. pro nezákonnost a pro vady řízení), nebyla důvodem zákonným, popř. pokud by rozhodnutí krajského soudu nemohlo obstát z jiného z důvodů uvedených v § 103 s. ř. s. Právní mocí takového rozsudku krajského soudu se totiž odstraňuje rozhodnutí žalovaného a správní řízení se vrací do stádia před vydáním rozhodnutí žalovaného (popř. do stádia před rozhodnutím správního orgánu prvního stupně, pokud soud ruší i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně). Zruší-li kasační soud „zrušující rozhodnutí“ krajského soudu, vrací se přezkumné soudní řízení do stádia před vydáním rozhodnutí krajského soudu a „obnovuje“ se tak právní moc správního rozhodnutí. Nemohlo by proto zároveň vedle sebe obstát zrušení rozhodnutí žalovaného pro jeden z důvodů, pro které bylo krajským soudem zrušeno, a současně též případné zrušení rozhodnutí krajského soudu pro nedůvodnost zrušení správního rozhodnutí z důvodu dalšího. Proto stejně jako pro zrušení rozhodnutí správního orgánu postačuje, aby byl žalobce úspěšným v některém z žalobních bodů odůvodňujícím závěr o nezákonnosti nebo o podstatné vadě správního řízení, pro zákonnost „zrušujícího rozhodnutí“ krajského soudu postačuje, byl-li dán některý ze zákonných důvodů pro takové rozhodnutí.

Jestliže v souzené věci stěžovatel v kasační stížnosti zpochybňuje pouze právní závěry soudu pokud jde o první z důvodů, pro něž soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil, ale ponechal nedotčený důvod druhý, tedy, že soud důvodně jeho rozhodnutí zrušil pro nedostatečnost skutkových zjištění, pak musí Nejvyšší správní soud s ohledem na vázanost důvody obsaženými v kasační stížnosti uzavřít, že tento druhý z důvodů poskytuje dostatečnou zákonnou oporu rozhodnutí krajského soudu. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nenáleží mu proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 a contr. ve spojení s § 120 s. ř. s.) Žalobci, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.), soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť z obsahu spisu vyplývá, že mu náklady řízení nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. února 2005

JUDr. Marie Žiškova
předsedkyně senátu